

Hangverseny – Vadosfa 2015. szeptember 26.

„Az imádkozásban és a hálaadásban legyetek kitartóak és éberek.” (Kol 4,2)

S hadd idézzem egyik – sokak által szeretett – ének kezdő sorát, amit nem tudunk elégszer elismételni: „Az Úr csodásan működik...” (EÉ 328,1)

Erős vár a mi Istenünk! Nagy szeretettel és örömmel köszöntöm a megjelent testvéreket ezen a mai szép alkalmon. Öröm, hogy lassan hagyománnyá válhat az az elképzelés, hogy rendszeresen megszólaljon a tavaly teljesen felújított orgonánk – s művészek értő keze által hangozzon fel mindig néhány gyöngyszem az orgonairodalomból.

Hálás a szívem, hogy ma is így együtt lehetünk. Hálás e gyönyörűen felújított templomért, orgonáért, az eddig elvégzett feladatokért és a reánk várókért is. Hiszem, hogy nem önmagunkért tesszük ezt, hanem Urunk megáldja fáradozásunkat. S gyülekezetünk is megújul és erősödik.

Sokan és sokat imádkoztak gyülekezetünkért, és sokak szívében él a hálaadás. Azért, mert megtapasztalhattuk már oly sokszor Isten ajándékait, s azt, hogy Ő csodásan működik. Kedves, és gyakran énekelt - az e szavakkal kezdődő gyülekezeti ének - közöttünk is. Mert bizony az „Isten csodásan működik”. Csodája az is, hogy a történelem viharában, az elmúlt évszázadokban sem tűntünk el a süllyesztőben. S imádkozunk azért, hogy ne csak épületeink maradjanak és újuljanak csak meg, hanem legyen élet a templom falai között is. Hogy a ma is zajló újkori népvándorlás se rendítse meg keresztyénségünket.

Egy királynak volt egy minisztere, aki minden alkalmas és alkalmatlan helyzetben azt mondta: „Isten csodásan működik.” Egy idő után a király olyan sokszor hallotta ezt a mondatot, hogy már elege lett belőle.

A király és minisztere vadászatra indultak. A király lőtt egy szarvast. Mindketten éhesek voltak, így tüzet raktak és megsütötték. A király nekilátott az evésnek, de a nagy sietségében levágta egy ujját. A miniszter most is azt mondta: „Isten csodásan működik.”

A királynál most már betelt a pohár. Elbocsátotta miniszterét és megparancsolta neki, hogy tűnjön el a szeme elől. A miniszter elment. A király, a szarvas sülttel jóllakva, elaludt. Vad rablók, Kali istennő imádói törtek rá. Megkötötték, fel akarták áldozni foglyaikat istennőjüknek - majd elfogyasztani. De az utolsó pillanatban észrevette egyikük, hogy a királynak hiányzik egy ujjja. A rablók tanácskoztak, és úgy találták: „Ez az ember nem tökéletes. Hiányzik egy testrésze. Istennőnk csak tökéletes áldozatot kaphat.” Így futni hagyták.

A király visszaemlékezett minisztere szavaira: „Isten csodásan működik.” És megértette, hogy ebben az esetben is igaza volt. Bűnösnek érezte magát, hogy száműzte, és megparancsolta, hogy keresse meg. Hosszú idő után rátaláltak. A király bocsánatot kért tőle és kérte, álljon újra szolgálatába. A miniszter azt válaszolta: „Nem kell bocsánatot kérned. Hálás vagyok, hogy elküldtél magadtól. Különben engem áldoztak volna fel a rablók, mert nekem megvan minden ujjam. Isten csodásan működik.”

Bizony így van ez, testvéreim! Pedig sokszor kétségbe esünk, és nem látunk tovább az orrunk hegyénél. Különben felismernénk azt a sok-sok csodát, ami szüntelenül körülvesz minket.

Mai hangversenyünk perselypénze a magyarkeresztúri templomunk közelmúltban megkezdett felújítását támogatja. Már eddig is minden elképzelést felülmúlt az a szeretet, amit megtapasztaltunk a gyűjtés során. Az, hogy milyen sokan érzik szívügyüknek azt, hogy megújuljon az a templomunk is. De az efelett érzett örömünk nem csak hálára indít minket, hanem folyamatos könyörgésre is. Hogy a falak között igazi élet legyen. Ébredés, megújulás.

Valakitől megkérdezték, hogy miként volt képes olyan nagy adományt adni az Úr oltárára és még neki is olyan sok maradt. Válasza ez volt: „Ó, amikor én kifelé lapátolok, az Úr visszafelé lapátol, és neki nagyobb lapátja van, mint nekem.”

„Egy nemes ember hagyatéká”-ról ezt olvastam:

Egy bizonyos hegyi faluban évszázadokkal ezelőtt egy nemesember azon gondolkodott, hogy milyen örökséget hagyjon a falu lakóinak. Végül eldöntötte, hogy templomot épít hagyatékként.

A templomépítés tervét titokban tartotta egészen a befejezésig. Amikor az emberek összegyűltek, csodálkoztak a templom szépségén és tökéletességén. Sok dicsérő megjegyzés után egy jó megfigyelő megkérdezte: „De hol vannak a lámpák? Miként világítják meg a templomot?”

Anélkül, hogy válaszolt volna, a nemes rámutatott a falon lévő lámpatartókra, aztán minden egyes családnak adott egy lámpát, hogy vigyék magukkal az istentiszteletre és függesszék fel a falra: „Valahányszor itt vagytok, az a hely, ahol ültök, világos lesz” - felelte a nemesember. „Amikor pedig nem lesztek itt, az a hely sötét lesz. Amikor távol maradtok a templomtól, Isten házának bizonyos része sötétben marad.”

Játsszunk el most azzal a gondolattal, hogy ha vasárnaponként csak esténként tartanánk istentiszteletet templomainkban, és csak a mindenki által hozott lámpás világítana, vajon mekkora világosság lenne?

Adja Isten, hogy mind a keresztúri, mind a vadosfai templom fényárban ússzon mindig. Hogy élet lengje be templomainkat, és minél többen vágyják az Isten közelségét. Hogy minél többen éheznek az igét.

Holnap egy különleges szokást elevenítünk fel a Vas-megyei Nemescsón. Egykor őseink – amikor csak néhány kijelölt, ún. törvénycikkbe foglalt, „artikuláris” helyen gyakorolhatták vallásukat, dacolva a tiltással, az időjárással, a távolsággal – vasárnaponként útra keltek, nem kis áldozatot hozva azért, hogy eljussanak a templomba és hallgathassák Isten igéjét. Holnap – felelevenítve a régi korok valóságát – sokan útra kelünk, és az út egy részét gyalog tesszük meg, mint tették eleink. Adja Isten, hogy vasárnapról-vasárnapra minél többen éljenek azzal a lehetőséggel, hogy ma szabadon járhatnak templomba. Ma már, és ma még(!) nem kell akkora áldozatot hoznunk, mint őseinknek kellett. Ez is Urunk hatalmas csodája! Legyen érte hálás a szívünk!

Így csendesedjünk most el és hallgassuk a 330 éve született J. S. Bach csodálatos muzsikáját Németh Csaba orgonaművész tolmácsolásában. Legyen így mai együtt töltött alkalunk is az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében – zenével elmondott imádság, hálaadás és hódolat a mi teremtő Urunknak. Ámen.

(Mihácsi Lajos)